

ІСТОРІЇ З КАБІНЕТУ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Коли Світлана Балюнова відправляла першого листа до іншої країни, то думала, що вона звичайний вчитель з України – хто їй відповідь? Може саме тому кілька історій викладача англійської мови з музичного училища варті того, щоб їх почули. Про поеми з Індії, оригамі з Японії та товаришку з Америки.

Кілька спроб вступу

Першого разу я вступала до університету на іноземну філологію в олімпійський рік, усі співали «До свидання, наш ласковий мишка». Я не вступила. Пішла вивчати історію.

Друга спроба прийшлася на розпад Радянського Союзу, пам'ятаю, як почали з'являтися гривні.

Згадую, як «Голос Америки» – було табу, ті хто слухав – ледь не ворогами народу ставали. Але коли я почала вивчати іноземну філологію, це вже не було чимось жахливим.

Як обрала англійську

Мій батько військовий. В дитинстві ми з сім'єю часто переїжджали, мене оточувало різнобарв'я мов та людей.

Це були й казахи, і киргизи, і естонці.

У 5 класі прийшла вчителька іноземної мови та запитала «who is on duty today». Це стало ледь не заклинком. Я зрозуміла – оце моє.

У мене було дуже багато викладачів. Манери, одяг, найбільше мова – учителів іноземної завжди щось вирізняло. Виглядати могли й «дивно», але всі мали свою особливість.

Відправити 5 доларів коштувало 40 доларів

У мені точно живе людина, яка любить подорожувати. Закордоном я не побувала. Але з допомогою мови відкривала для себе світ. Адже мені хотілось побачити те, що ми вивчали. Хотілось спілкуватись і розвиватись.

Пам'ятаю, коли потрібно було навчитись писати, дізналась, що є клуб з листування «International Pen Friends». Це тепер ви можете спілкуватись з будь-ким в соціальних мережах, а тоді писали листи від руки.

Я звернулась в цей клуб, мені відповіли, надіслали запрошення. За правилами клубу я мала написати 12 листів на різні адреси й заплатити 5 доларів. Гроші відправити потрібно було до Ірландії.

Відправити ці 5 доларів до Ірландії стало надзадачею.

В той час до моєї подруги приїхав дядь-

ко з Ірландії, я попросила його, але він відмовив. Пішла на пошту і знову відмова: пересилка валюти ледь не державна зрада.

Пішла до банку, там, звісно, погодилися. Адже такий клієнт прийшов, гроші закордон відправляти. Посадили мене та добрий диванчик, спитали скільки переслати. Кажу, що 5 доларів. А вони: «Заплатити потрібно 40».

Написала до того клубу, що не можу відправити. Порадили просто покласти їх до конверта і все. Я боялася, з рідними попрощалася, у конверт поклала й надіслала.

Хто ж відповідь простому вчителю з України

Коли надіслали адреси, то почалась листування з найрізноманітнішими людьми. Уся моя сім'я сиділа й чекала, хто ж ще напише.

Написав чоловік з Індії, він був військовослужбовцем, надсилав засушені пелюстки троянд та індійські поеми.

Ще листи зі Швеції, місто Балста.

Коли я тільки звернулася до клубу, то сумнівалась, хто ж мені відповідь – я простий вчитель з України, кому буде цікаво.

Є лист від жінки з Японії, вона надсилає багато фото. Жінка працювала в університеті, викладала російську мову і літературу. Коли відкривала лист, знайшла там був сувенірчик, вона надіслала оригамі.

Є лист від балерини з Греції.

З Великобританії мені писав чоловік, професійний перекладач, знав декілька мов та ще вивчав російську філологію. Саме від нього я отримала перші друковані листи. Там була така лексика, що я сиділа зі словником, це було настільки цікаво. Йому першому почала відправляти набрані на комп'ютері листи. Отак сиділа на початку й одним пальцем тиснула на букви.

Посилка з магнітофоном

Одного разу прийшов лист від жінки з Америки. Коли я відкрила конверт, то побачила, що лист на різнокольорових аркушах. Вона писала просто: хто вона, звідки, чим займається.

У нас почалася тривале листування, хоча було вже дуже багато кореспондентів і на листи йшла половина зарплатні. Ми ніколи не бачились із цією жінкою, а вона стала мені другом, з яким листуюся вже понад 20 років.

Один з представників цього корпусу організував English speaking club в бібліотеці Короленка. Це був 80-тирічний дідусь, який вирішив бути учасником Корпусу Миру, саме тоді, коли 80-тиріччя відсвяткував. Так потрапив до Чернігова.

На той час в клубі було чоловік 10, зараз прийдеш і ніде сісти.

Як змінилися учні протягом років

Я дещо попрацювала в школі й потрапила до музичного училища. Тут діти зайняті однією справою та націлені на якийсь результат. В школі цього не було, діти не знали чим зайнятись і куди піти.

Не можна сказати, що раніше були кращі діти, ніж тепер, у кожному поколінні є талановиті, є ліниві, є настирливі й не дуже.

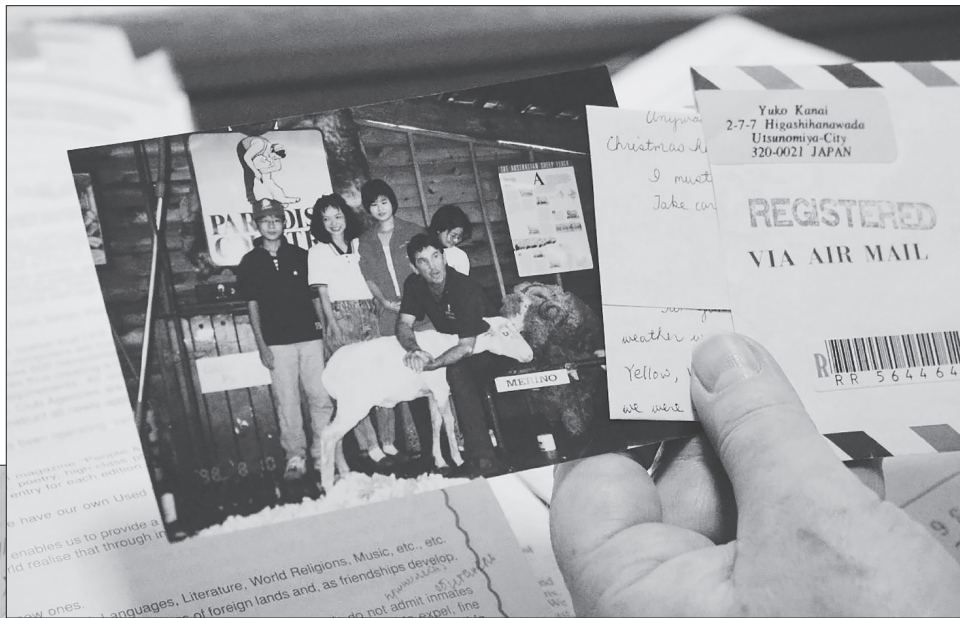
Ваше покоління більш доросле, націлене на кар'єру, ми в 20 років були ще дітьми, хотіли бути космонавтами, рятувати людей.

Зараз молодь не говорить «страшно», вона цікавиться чимось і робить те, чим цікавиться.

Ви більш пристосовані, можете вирішувати проблеми, багато з яких створили вам ми. А ми в тоді ще не могли їх вирішувати.

Нині молодь вивчає мови, бо їй є де їх застосовувати. Маю у кабінеті карту світу, де стікерами з іменем та прізвищем позначено країну, у якій були мої вихованці, де мова їм знадобилася.

Автор: Марія ЯНКІВ
Фотографувала: Віра КУРИКО
«Ініція»

Якось написала їй, що я вчитель в музичному училищі, що в мене дуже талановиті учні, а у нас не те що магніфона немає, навіть стільців не вистачає. Пізніше я отримала посилку. А в ній – магнітофон.

Я не бачилася з цією жінкою. Але моя донька була в Америці й вони зробили для мене спільне фото.

Я не подорожувала. Через листи мова відкривала мені світ.

Спогади про початок English speaking club у Чернігові

У Чернігів давно приїжджають американці, представники Корпусу Миру, розселяються в сім'ях, живуть тут.

